

תת"ע (ירושלים) 45-11-24 - אהמד מסודי נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 45-11-24 - אהמד מסודי נ' מדינת ישראלשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 45-11-24

אהמד מסודי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[09.03.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 10.11.2024.
 2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מיום 07.09.2024 של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961.
 3. הנאשם לא התייצב לדיון ומשכך נגזר דינו בהעדרו והוטלו עליו 12 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, שלושה חודשי פסילה על תנאי וקנס בסך 1,000 ₪.
 - טענות הצדדים
 4. לטענת ב"כ המבקש הוא נמצא בחופשת מחלה תקופה ארוכה, וביום הדיון היה חולה. לטענתו, הוא רשם בטעות תאריך לא נכון ביומנו, ולכן לא הגיש בקשת דחיה. בנוסף כפר המבקש בביצוע העבירה וטען כי הדו"ח ניתן בנסיבות פסולות וקנטרניות, וכי העונש שנגזר על הנאשם איננו מידתי.
 5. לטענת המשיבה לא עולות מהבקשה נסיבות אשר מקימות עילת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר דיון והכרעה
 6. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:
- "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

7. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; הקובע, כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
8. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
9. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
10. ב"כ המבקש טען כי ביום הדיון היה חולה, וכראיה לכך הציג אישור מחלה. המבקש לא הגיש בקשת דחיה ולא הוכיח כי מצבו הרפואי לא איפשר לו להגיש בקשה במועד.
11. ב"כ הנאשם טען כי לא הגיש בקשת דחיה מכיוון שרשם בטעות תאריך לא נכון ביומנו. הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה בע"פ 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:
- "גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009).
12. שכחה של הדיון לבדה, או טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).
13. לפיכך, אני קובעת כי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון.
- האם קיים חשש לעיוות דין
14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד הגיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018). המבקש טען כי יש לו טענות משמעותיות נגד הדו"ח, אך לא פירט מה הן ולא הציג שום ראיה המצביעה על סיכוי לשינוי תוצאת פסק הדין.
16. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).
17. באשר למידתיות העונש, נהיגה בזמן פסילה היא עבירה חמורה, שדינה עד שלוש שנות מאסר. בתי המשפט עמדו על חומרתה של עבירת הנהיגה בזמן פסילה שהעונש בגינה כולל, לעתים רבות, מאסר בפועל זאת בשל שיקולים שונים הנלקחים בחשבון. בין שיקולים אלה קיים צורך במלחמה בתופעת הנהיגה בזמן פסילה המחייבת הטלת ענישה מחמירה (רע"פ 1211/12 ישראלי נ' מדינת ישראל (15.2.2012)).
18. לפיכך, אני קובעת כי העונש הינו מידתי ואינו חורג לחומרה ממתחם הענישה הנוהג. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש. שיהוי בהגשת הבקשה
19. הבקשה הוגשה בשיהוי של שלושה חודשים ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם](פורסם בנבו 10.05.18)). לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, ט' אדר תשפ"ה, 09 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.